

בש"פ 5310/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5310/23

לפני: כבוד הרשמת קרן אזולאי

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

**בקשת המבקש מיום 12.7.2023 להארכת מועד
להגשת בקשת רשות ערעור; תשובת המשיבה מיום
24.7.2023**

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי שניתן בערעור על גזר דינו של בית משפט השלום. פסק הדין של בית המשפט המחוזי ניתן ביום 18.5.2023 והבקשה שבכותרת הוגשה ביום 12.7.2023. על כן המבקש נדרש להארכת מועד להגשת ההליך.

הארכת מועד מכוח סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 דורשת טעם ממשי המניח את הדעת. בבחינת קיומו של טעם ממשי ניתן להיזקק לסיכויי ההליך, למשך האיחור, לטעם שבגינו נוצר האיחור, לחשיבות הזכויות שעלולות להיפגע ולקיומו של חשש לעיוות דין (ראו, ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה (16.6.2016); בש"פ 4354/18 פרוסמן נ' מדינת ישראל (11.6.2018)).

בבקשה קצרה טען המבקש כי האיחור נבע מחיסרון כיס נוכח הצורך להיעזר בקרובי משפחה למימון ייצוג משפטי. המבקש טען עוד כי האיחור אינו ניכר וכי סיכויי הבקשה גבוהים לנוכח השאלה המשפטית המועלית בה, שעניינה

משקלו של השיקול בדבר שיקום התא המשפחתי בגדרי שיקולי הענישה.

המשיבה התנגדה לבקשה. לשיטתה, היעדר יכולת כלכלית אינו מצדיק את האיחור, שכן המבקש יכול היה לקבל ייצוג מטעם הסניגוריה הציבורית. המשיבה הוסיפה כי המבקש היה מיוצג בעת מתן פסק הדין בבית המשפט המחוזי ועל כן הוא היה יכול לקבל את המידע בנוגע להגשת בקשת רשות ערעור ולהשלכות הנובעות מאי-עמידה במועדים. המשיבה טענה עוד כי לא מדובר בשאלה רוחבית, מאחר ששיקום התא המשפחתי אינו עוסק בקביעת מתחם העונש אלא בנסיבות המקרה, ובנסיבות אלה בית המשפט מתחשב בעת גזירת העונש בתוך המתחם.

עיינתי בבקשה ובתשובה. מדובר בבקשה קצרה שלא פורטו בה הנסיבות המצדיקות את הארכת המועד. כך, הטענה לגבי קשיים כלכליים נטענה בכלליות בלבד. לא הובהר מתי נעשה ניסיון לשכור ייעוץ משפטי; לא הובהר מדוע לא הוגשה בקשה מתאימה לייצוג על ידי סנגור ציבורי או לחלופין, מדוע לא הוגשה בקשה להארכת מועד טרם חלוף המועד להגשת בקשת רשות הערעור (ראו, ע"פ 4946/07מקלדה נ' מדינת ישראל, בפסקאות 10-11 (19.2.2009); בש"פ 6125/09רבינ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (11.8.2009); בש"פ 5439/14אלאטרש נ' מדינת ישראל(17.8.2014)). גם מבחינה עובדתית, הבקשה לא נתמכה באמסכתה כלשהי. בנוסף, לא הובהר מדוע לדעת המבקש נגרם לו עיוות דין או מה סיכויי בקשת רשות הערעור. המבקש גם לא צירף אסמכתאות מהן ניתן ללמוד כי גזר הדין שהושת חורג ממתחם הענישה המקובל.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כי מתקיים טעם ממשי המניח את הדעת המצדיק את קבלת הבקשה.

ניתנה היום, כ"ז באב התשפ"ג (14.8.2023).

קרן אזולאי, שופטת
ר ש מ ת